

НАШИТЕ ПИСАТЕЛИ

Николай Лилиевъ е единъ отъ най-голѣмитѣ български поети-лирици. Той е роденъ презъ 1885 г., въ Стара-Загора. Първоначалното си образование по-

лучилъ въ родния си градъ, а после свършилъ търговска гимназия въ Свищовъ. Известно време работилъ като чиновникъ и учителъ, а презъ 1909 г. учи въ Парижъ висши търговски науки. Тукъ той се запознава и съ френската поезия, следи я и изучава. Следъ връщането си въ България, билъ е преподавателъ по френски, а сега драматиченъ се-

кретаръ въ Народния театъръ. Започва да се занимава съ литература отъ 1905 г. Сътрудничелъ е въ много списания и е съредакторъ на списание „Златорогъ“. Издалъ е стихотворнитѣ сборки „Птици въ нощта“ (първо издание — 1918) и „Лунни петна“ (1922).

Николай Лилиевъ е най-голѣмиятъ представителъ на литературното движение наречено „символизъмъ“. Поезията му се стреми да се отдѣли отъ действителността и се пренесе въ царството на снѣищата и мечтитѣ. Той се мъчи да долови най-тънкитѣ преживявания на човѣшката душа. Въ нея нѣма да намѣрите отразенъ външния животъ на човѣка, неговитѣ борби и неволи. Лилиевата поезия се стреми да се издигне надъ тѣхъ и отрази само тѣзи чувства, настроения и преживелици, които сж рожба на вътрешния и личенъ свѣтъ на поета. Лилиевата поезия е нѣжна, сърдечна, интимна. Дълбокиятъ лиризмъ — това е първиятъ нейнъ белегъ. Въ поезията на Николай Лилиева, стихътъ намѣри своята най-хубава завършеностъ. Той е строго отмеренъ, звученъ, музикаленъ:

Знамъ сърдеченъ свиденъ кжтъ,
срѣдъ замрѣли въ снѣ ели,
звученъ ручей ромоли
и лучи стрели трептятъ. . .

Николай Лилиевъ е единъ отъ най-добритѣ познавачи на френската и нѣмската литература у насъ. Превелъ е много стихотворения съ вкусъ и разбиране. По-важни отъ тѣхъ сж: „Хернани“ отъ Викторъ Юго, „Електра“ отъ Хуго фонъ Хофмансталъ, „Снѣ въ лѣтна нощъ“ отъ Шекспиръ и още много романи, драми, стихотворения.

Георги Райчевъ е роденъ презъ 1882 год. въ старозагорското село Земленъ. Училъ е въ гр. Ст. Загора. Отрано той билъ принуденъ да търси самъ пре-

храната си. Работѣлъ като дребенъ чиновникъ, библиотекаръ и журналистъ. Започналъ да пише още презъ 1900 г. — писалъ стихове, хуморъ и разкази, но първата му по-голѣма творба е повестъта му „Мъничъкъ свѣтъ“ (1919).

Въ творчеството си Георги Райчевъ изпѣква като писателъ, който се интересува отъ вътрешнитѣ преживявания на човѣка. Той се мъчи да проникне въ тайнитѣ на

човѣшката душа, да открие причинитѣ, които каратъ хората да постѣпватъ често пжти така грубо и жестоко. Героитѣ му не сж обикновени, тѣ не сж широко познати, та затова понѣкога на читателя му се струватъ невъзможни, измислени, фантастични. Най-сполучливитѣ му разкази сж „Мъничъкъ свѣтъ“, „Безумие“, „Лина“, „Мерзавецъ“, „Грѣхъ“, „Накрай града“, „Смъртъ“.

Написа и хубавата повесть „Пѣсенъ на гората“ (1928 г.) — драматичната легенда „Еленово царство“ (1929 г.). Възползувалъ се отъ народни пѣсни и ржководенъ отъ богатото си въображение, Г. Райчевъ създаде една красива приказка, проникната съ много човѣчностъ и топлота. „Еленово царство“ ни показа, че авторътъ ѝ владѣе и умението да пише сърдечни и звучни стихове. Това си умение той е използвалъ отлично при превода на Криловитѣ „Басни“ (1926 г.). Той е авторъ и на единъ романъ — „Господинътъ съ момичето“ и нѣколко книги за деца и юноши: „Божи дарове“, „Легенда за паритѣ“, „Вълшебното огледало“. Последната творба на Георги Райчевъ е повестъта „Златниятъ ключъ“. Въ нея сж изобразени животътъ и неволитѣ на едно селско девойче, което идва да работи въ голѣмия градъ.

Георги Райчевъ е писателъ, който познава отлично човѣшката природа, нейнитѣ слабости и лошитѣ привички. Той разказва убедително и интересно. Съ право него смѣтатъ за единъ отъ най-голѣмитѣ представители на реализма въ българската литература.

Материали — ржкописи изпращайте на адресъ: сп. »Картинна галерия« (за Ал. Григоровъ) бул. Ц. Освободителъ, 6 — София.